

CHART PERSKI - SALUKI

(Saluki)

Kraj pochodzenia: Bliski Wschód / Patronat FCI

Data publikacji obowiązującego wzorca: 25.10.2000

Przeznaczenie: Polowanie i coursing.

Klasyfikacja FCI: Grupa 10 - Charty
Sekcja 1 - Charty długowłose
lub z piórem (półdługowłose)
Nie podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Typ saluki jest zmienny, a zmienność ta jest pożądana i typowa dla rasy. Jest ona spowodowana szczególnym miejscem, jakie saluki zajmuje w tradycji arabskiej i rozległości terytoriów Bliskiego wschodu, gdzie od tysiącleci saluki używany jest do polowania. Początkowo każdy szczep miał saluki najlepiej przystosowane do polowania na zwierzynę charakterystyczną dla danego terenu. Zgodnie z tradycjami Bliskiego Wschodu saluki nie były ani sprzedawane, ani kupowane, a tylko ofiarowywane jako dar. W związku z tym saluki ofiarowane Europejczykom i przewiezione przez nich na kontynent różniły się znacznie między sobą, ponieważ pochodziły z różnych terenów i stref klimatycznych. Angielski wzorzec z 1923 roku był pierwszym oficjalnym europejskim wzorcem rasy i sformułowany był tak aby obejmował wszystkie różniące się między sobą typy saluki.

WYGLĄD OGÓLNY:

Wygląd saluki powinien cechować wdzięk i harmonia kształtów, a także powinien znamionować dużą prędkość i wytrzymałość, połączone z siłą i energią.

Odmiana krótkowłosa: wszystkie cechy są identyczne z wyjątkiem włosa, który nie tworzy frędzli.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia od stawu barkowego do guza kulszowego jest w przybliżeniu równa wysokości w kłębie, choć często pies sprawia wrażenie dłuższego niż jest w rzeczywistości.

ZACHOWANIE / CHARAKTER:

W stosunku do obcych zachowuje się z rezerwą, ale nie jest lękliwy, ani agresywny. Godny, inteligentny i niezależny.

GŁOWA:

Długa i wąska, o szlachetnym wyrazie.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Umiarkowanie szeroka między uszami, niewysklepiona

Stop: Nieznacznie zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Wierzchołek nosa: Czarny lub brązowy (wątrobiany).

Szczęki/zęby: Szczęki i zęby mocne, zgryz idealny nożycowy, uzębienie pełne i regularne.

Oczy: Koloru ciemnobrązowego do orzechowego, błyszczące, duże i owalne, ale nie wyłupiaste. Wyraz powinien być łagodny i godny, spojrzenie wierne, odległe.

Uszy: Długie, porośnięte długim, jedwabistym włosem, wysoko osadzone, ruchliwe, opadające po bokach czaszki.

SZYJA:

Długa, giętka, dobrze umięśniona.

TUŁÓW:

Grzbiet: Odpowiednio szeroki.

Lędźwie: lekko wysklepione, dobrze umięśnione.

Zad: Guzy biodrowe szeroko rozstawione.

Klatka piersiowa: wysoka, długa i umiarkowanie wąska. Ani beczkowata, ani o płaskich żebrach.

Linia dolna: Brzuch wyraźnie podkasany.

OGON:

Długi, nisko osadzony, noszony naturalnie zakręcony. Na spodniej stronie obfite frędzle z długich, jedwabistych włosów, nie jest puszysty.

U osobników dorosłych nie powinien być noszony powyżej linii grzbietu chyba, że podczas zabawy. Koniec ogona sięga co najmniej do guza piętowego.

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Łopatki: Dobrze nachylone, dobrze umięśnione, ale nie nabite,

Ramię: W przybliżeniu tej samej długości co łopatka, kąt łopatkowo-ramienny wyraźny.

Przedramię: Długie, proste od łokcia do nadgarstka.

Śródrezcze: Można i giętkie, lekko pochyłe.

Łapy przednie: Łapy umiarkowanej długości, palce długie, zwarte, dobrze wysklepione, ale nie „kocia łapa”. Całość jest mocna i elastyczna. Frędzle między palcami.

KOŃCZYNY TYLNE:

Mocne, stanowiące niezbędną siłę napędową do galopu i skoków.

Udo i podudzie: Dobrze rozwinięte.

Kolano: Umiarkowanie ukątowne.

Staw skokowy: Nisko.

Łapy tylne: Podobne do przednich

CHODY:

Kłus regularny, harmonijny, swobodny. Chody lekkie, wydłużone, o dużej sile napędowej. Chody ani niezbyt wysokie, ani nie drobiające.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: Gładki, miękki i jedwabisty, z frędzlami na tylnej stronie kończyn.

U osobników dorosłych może tworzyć też tworzyć frędzle pod gardłem. Szczęnięta mogą mieć nieznaczne wełniste frędzle na udach i łopatkach. Odmiana krótkowłosa nie ma frędzli.

Umaszczenie: Wszystkie kolory i kombinacje kolorów są dopuszczalne.

Pręgowanie jest niepożądane.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Średnio od 58 do 71 cm (23 do 28 cali), suki są proporcjonalnie mniejsze.

WADY:

Wszelkie rozbieżności z powyższym wzorcem powinny być uważane za wady powodujące obniżenie oceny w zależności od stopnia wyrażenia.

UWAGA:

Samce muszą mieć oba jądra normalnie wykształcone i całkowicie opuszczone do moszny.